

Tale ved vigslingen av Jan Otto Myrseth 23. september 2018

Tønsberg domkirke

Ved biskop Helga Haugland Byfuglien, preses i Bispemøtet

Kjære Jan Otto.

Gratulerer med dagen, den er både et skille og en fortsettelse i livet ditt. Veien du har gått, har ført deg tilbake til Tønsberg bispedømme som du kjenner godt etter mange år som prest og prost her. Nå får du en annen rolle og et annet ansvar. Om litt får du bispekorset – det som dine seks forgjengere har båret før deg - lagt om halsen din - Det er et ytre tegn på ditt nye kall. Korset minner deg- og de som møter deg - om at du som biskop fortsetter din tjeneste med å formidle Guds nåde – gjennom ord og sakrament. Slik gir du videre evangeliet om Jesus Kristus – han som gav seg selv på korset og rev ned dødens stengsel oppstandelsens morgen.

Dette er en stor dag for deg, for bispedømmet og for hele vår kirke.

Det kjente landskapet vil møte deg med ny forventning når du er blitt biskop. Du skal lede ved å oppmuntre og sette mot i menigheter og medarbeidere – både ansatte og frivillige og tillitsvalgte. Mens vi ser at en del tall i kirkens liv peker nedover, skal du spre optimisme og arbeidsglede. Uten å idyllisere virkeligheten, skal du forkynne håpet.

Og du skal gjøre det med din kunnskap, med din livserfaring og med din troshistorie som ressurs.

I Johannesevangeliet kapitel 14 står dette:

«La ikke hjerte bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg. I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og dit jeg går, vet dere veien. Thomas sier til ham: Herre vi vet ikke hvor du går. Hvordan kan vi da vite veien. Jesus sier: Jeg er veien. Sannheten og livet. Ingen kommer til Far uten ved meg.»

Jan Otto, du har fortalt om din vandring i troens landskap. Den er ikke helt «main stream» for en traust sunnmøring – og det er ikke lett å se for seg her du

står, at du har vært svært aktiv i en karismatisk preget ungdomsbevegelse. Fortiden fra kristne miljøer med forskjellige trosuttrykk har blitt deler av personlige bagasje. Mange kjenner seg igjen i det du har formidlet.

Mennesker søker stadig etter fotfeste for sitt liv - søker stedet der de kan sette føttene på fjell - som gir trygghet som ikke avhenger av egen styrke eller prestasjon – Mange søker fellesskap som favner hele livet, og der de kan være seg selv. De finnes mellom oss, i gudstjenestene, de trer frem gjennom sosiale medier, i folks henvendelser til Kirkens SOS og ikke minst i kirkens mange møter med unge som strever med sitt liv. Og som opplever seg mislykket og at de er i kamp mot seg selv.

Samtalen Jesus hadde med sine disipler ved slutten av deres vandring sammen, berører dette. For Jesus snakker om de mange rom som han skal gjøre i stand. Det er et vakkert bilde som åpner opp – Åpner opp for det mangfold og den romslighet som leder tankene til den grenseløse nåde og den vide favn - som å komme hjem.

Dit er der en vei som er åpen for alle. Kirkens kall er å invitere mennesker til å bli med på vandringen – og følge Jesus, som sier om seg selv at han er sannheten og livet. Ditt kall er ikke minst å gi andre mot til å åpne for de ærlige samtalene og gi trygghet til å dele troen på nåden som bærer gjennom alt.

Du har med deg en livsglede, modenhet og varme som merkes av dem du møter. Du lar deg begeistre, og du inngir en raus trygghet som rommer ulikhet. Slik vitner du om at Jesus ikke gjør forskjell på folk, men kaller oss alle til å følge han gjennom livet og så til den evige gleden.

Slik blir du en gave til bispedømmet og vår kirke, og tjenesten blir din nådegave.

Det er vår bønn for deg at du vil finne trygghet og glede når du i dag tar fatt på bispeveien, sammen med Kristus, medvandrerer.

Vær velsignet og bli til velsignelse!

Biskop Helga Haugland Byfuglien
Preses i Bispemøtet